

Arrest

nr. 138 766 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2014 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMEN, die loco advocaat Mr. B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Op 14 september 1998 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.
- 1.2. Op 6 januari 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een onontvankelijkheidsbeslissing.
- 1.3. Op 25 augustus 2000 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.
- 1.4. Op 6 oktober 2000 bevestigt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing vermeld in punt 1.3. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een cassatieberoep in bij de Raad van State.
- 1.5. Op 22 december 2000 wordt aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.
- 1.6. Op 24 januari 2002 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep vermeld in punt 1.4. bij arrest nr. 102.884.
- 1.7. Op 11 december 2002 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring vermeld in punt 1.5. bij arrest nr. 113.518.
- 1.8. Op 25 april 2003 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.9. Op 11 augustus 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.
- 1.10. Op 4 maart 2004 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.
- 1.11. Op 16 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State.
- 1.12. Op 27 november 2007 verwerpt de Raad van State van het beroep tot nietigverklaring vermeld in punt 1.9. bij arrest nr. 177.285.
- 1.13. Op 3 augustus 2009 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.
- 1.14. Op 31 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.15. Op 23 juni 2010 wordt aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.
- 1.16. Op 19 juli 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.
- 1.17. Op 20 juli 2010 dienen de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.
- 1.18. Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen

voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.19. Op 16 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.17. ontvankelijk is.

1.20. Op 18 januari 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.18. bij arrest nr. 73 475.

1.21. Op 19 april 2012 dienen de verzoekende partijen nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.22. Op 4 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.21. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.23. Op 18 december 2013 stelt de ambtenaar-geneesheer een advies op ten aanzien van de tweede verzoekende partij alsook ten aanzien van de zoon van de verzoekende partijen.

1.24. Op 16 januari 2014 stelt de ambtenaar-geneesheer een bijkomend advies op ten aanzien van de zoon van de verzoekende partijen.

1.25. Op 21 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 19 juli 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

1.26. Op 21 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.27. Op 27 maart 2014 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.28. Op 8 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Mevrouw D.F. (...) diende op 14.09.1998 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 06.10.2000 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Het beroep ingesteld bij de Raad van State werd verworpen op 24.01.2002. Mijnheer verklaart in 1999 een asielaanvraag te hebben ingediend in België, maar dit blijkt niet uit zijn administratief dossier en hij legt geen bewijzen voor die dit kunnen staven. Betrokkenen beroepen zich op hun langdurige asiel -en regularisatieprocedure. De duur van de feitelijke asielprocedure van mevrouw - namelijk twee jaar, een maand en drie dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Bovendien heeft zij deze asiel procedure gevoerd onder een valse nationaliteit, zij gaf zich namelijk uit voor Kosovaarse, terwijl mevrouw de Albanese nationaliteit bezit, Frauduleuze procedures kunnen niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Dit geldt ook voor de beroepsprocedure voor de Raad van State en de verschillende regularisatieaanvragen die verzoekster heeft ingediend als Kosovaarse terwijl zij de Albanese nationaliteit bezit, Zij maakte pas in 2010 haar werkelijke nationaliteit bekend, Bovendien heeft mevrouw een valse UNMIK-geboorteakte voorgelegd bij haar aanvraag art. 9bis van 03.08.2009. Zij heeft doelbewust getracht de Belgische overheid te misleiden, Betrokkenen halen aan dat de kinderen in België geboren zijn. Zij tonen echter niet aan waarom dit op zich een terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen. Uit de elementen die zij naar voor brengen blijkt niet dat het onmogelijk zou zijn om te reizen met de kinderen, Verzoekers wisten dat hun verblijfssituatie precair was. Mevrouw heeft enkel in het kader van haar asielprocedure en een procedure art. 9ter een voorlopige toelating gehad om op het grondgebied te verblijven (attest van immatriculatie). De overige tijd heeft zij illegaal op het Belgisch grondgebied verbleven. Het feit dat de kinderen hier geboren zijn, is dus het gevolg van haar persoonlijke houding en keuze om geen gevolg te

geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 28,11,2000, 23.06.2010 en 26.02,2014, illegaal in België te verblijven en telkenmale nieuwe procedures in te stellen. Het verblijf van mijnheer werd enkel voorlopig toegestaan in het kader van een medische regularisatieprocedure (attest van immatriculatie), deze medische aanvraag werd ongegrond bevonden op 21.01.2014 en verzoeker diende net als mevrouw het grondgebied te verlaten.

Het feit dat het oudste kind hier naar het buitengewoon onderwijs gaat, wat gestaafd wordt met een attest van inschrijving van de kleuterschool en een doorverwijzingsattest buitengewoon onderwijs, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een aangepaste scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het argument dat het kind enkel scholing in het Nederlands gevolgd heeft, kan evenmin weerhouden worden, aangezien dit het gevolg is van de persoonlijk keuze van betrokkenen om geen gevolg te geven aan hogervernoemde bevelen om het grondgebied te verlaten en de scholing van het kind verder te zetten vanuit illegaal verblijf. Hiervoor kan de Belgische overheid niet verantwoordelijk gesteld worden. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen in het scholing in de taal van het land van herkomst.

De elementen van integratie – namelijk dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij attesten van aanmelding van het onthaalbureau voorleggen, dat zij hier tal van vriendschapsrelaties opgebouwd hebben, dat zij Nederlands spreken, dat zij verwijzen naar bewijsstukken die zij bij vorige aanvragen hebben voorgelegd, dat zij hier een sociaal, financieel en materieel draagvlak zouden opgebouwd hebben, dat zij werkbereid zouden zijn - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.”

1.29. Op 8 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de beide verzoekende partijen een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

1.30. Op 8 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende een inreisverbod. Dit zijn de vierde en vijfde bestreden beslissing.

1.31. Op 18 februari 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.22. bij arrest nr. 138 765.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partijen nalaten de samenhang aan te tonen tussen de drie bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd enerzijds en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag anderzijds geen verknochtheid vertonen daar zij allen genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Zij vervolgt dat de verzoekende partijen het niet aannemelijk maken dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou hebben op hun illegale verblijfsstatus en op het feit dat er niet voldaan werd aan de terugkeerverplichting en dat de vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen de overige bestreden beslissingen, derhalve onontvankelijk is.

2.2. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partijen dat er wel degelijk samenhang bestaat tussen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten daar ze op dezelfde datum genomen werden.

2.3. De Raad wijst er op dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts onontvankelijk in één enkel verzoekschrift

worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

2.4. De verzoekende partijen vragen in hun verzoekschrift om de beslissing van 8 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissingen houdende het inreisverbod en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten, van dezelfde datum. Zij geven in hun verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

2.5. *In casu* is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekende partijen getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en de bevelen om het grondgebied te verlaten, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

2.6. De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvragers. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partijen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partijen maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partijen in het kader van hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen.

2.7. De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De opgelegde inreisverboden van hun kant zijn gestoeld op het feit dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen op 26 februari 2014 werd afgeleverd en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De advocaat van de verzoekende partijen laat na ter terechtzitting, nadat op de exceptie bij gebrek aan samenhang opgeworpen door de verwerende partij in haar verweernota werd gewezen, de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de inreisverboden aan te tonen.

2.8. Ook toont de advocaat van de verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de bevelen om het grondgebied te verlaten, die een andere juridische en feitelijke basis hebben, niet aan. De Raad merkt ook op dat niet blijkt dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoekende partijen tot enig verblijf worden gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen.

2.9. Het blijkt derhalve en het wordt niet betwist dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en bestreden beslissingen houdende het inreisverbod en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten anderzijds een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen doet geen afbreuk aan het feit dat de voornoemde bestreden beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zoals *supra* aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de overige bestreden beslissingen en *vice versa*. Het enkele feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen werden toont onvoldoende de samenhang tussen de verschillende beslissingen aan. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de overige bestreden beslissingen.

2.10. *In casu* is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de bestreden beslissingen houdende de inreisverboden en de bevelen om het grondgebied te verlaten anderzijds.

2.11. Dienvolgens kan het beroep niet onontvankelijk verklaard worden voor zowel de eerste bestreden beslissing van 8 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt als voor de tweede en derde bestreden beslissingen, dit zijn de aan de verzoekende partijen opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 september 2014 en de vierde en vijfde bestreden beslissingen, dit zijn de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden van 8 september 2014.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de door de verzoekende partijen als belangrijkste beschouwde beslissing (RvS 1 februari 2010, nr. 200.308). De vraag gesteld ter terechtzitting welke bestreden beslissing, gelet op het gebrek aan samenhang, de verzoekende partijen als de belangrijkste beschouwen, antwoordt de advocaat van de verzoekende partijen dat de beslissing

waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de belangrijkste is.

In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet blijkt in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing ontvankelijk.

2.13. Zelfs daargelaten de vraag naar de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de bestreden beslissingen houdende het inreisverbod, dringt bovendien de vaststelling zich op dat de verzoekende partijen in gebreke blijven enig middel te ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen houdende de inreisverboden en evenmin uiteenzetten hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de bestreden beslissingen houdende de inreisverboden, die zoals gezegd gegrond zijn op eigen juridische en feitelijke motieven.

Immers wordt het derde middel gestoeld op hetgeen bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Uit de lezing van voornoemd artikel blijkt dat dit artikel handelt over het nemen van een beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod kan niet beschouwd worden als een beslissing tot verwijdering, zodat artikel 74/13 en de opgeworpen schendingen afgeleid uit datgene wat bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dienstig kunnen aangevoerd worden tegen de bestreden beslissingen houdende de inreisverboden.

2.14. Derhalve is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 september 2014 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 13) en tot afgifte van de inreisverboden (bijlages 13sexies).

2.15. Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, dient de exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij, niet onderzocht te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zetten hun eerste middel als volgt uiteen:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoekers niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Op deze wijze gaat verweerder uit de weg zich te moeten uitspreken over de vele bewijzen omtrent de verregaande integratie van verzoekers en verwijst hij de beoordeling daarvan naar de Ogegrondheidsfase.

Verweerder stelt dat verzoeksters langdurig verblijf, de bewijzen van integratie, de werkwillegheid, de in België opgebouwde vriendschapsrelaties en sociaal, financieel en materieel draagvlak niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Deze elementen van integratie zouden volgens verweerder ten onrechte dan ook enkel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde of het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing hiermee indruist tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

In het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 oordeelde de Raad van State immers dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

De bestreden beslissing is dan ook niet correct gemotiveerd waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht voor de beoordeling van de ontvankelijkheid, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun

voorbeeldige integratie, hun in België geboren en schoolgaande kinderen en hun wil om in België aan de slag te gaan.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden gevisieerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist door de Raad van State, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Overwegende dat de bestreden beslissing weigert rekening te houden met verzoekers langdurig verblijf in België, met verzoekers integratie in de Belgische samenleving, met verzoekers kennis van de Nederlandse, met verzoekers bereidheid om in België te werken en met verzoekers schoolgaande kinderen.

Dat de bestreden beslissing geenszins voor verzoekers heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd.

Dat verzoekers en hun kinderen reeds langdurig ononderbroken in België verblijven, dat zij alles in het werk hebben gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, dat hun kinderen in België geboren zijn en onafgebroken school lopen,...

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met het schoolgaan van hun kinderen, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag in België hebben ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout.

Dat de bestreden beslissing in strijd met het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat bovendien verweerder zelf aangeeft dat, gelet op de bijgevoegde stukken, wordt aangetoond dat verzoekers en hun kinderen geïntegreerd zijn in België en verzoekers werkwillend zijn doch ten onrechte van oordeel is dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt om de aanvraag in België in te dienen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

" Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende"

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekers verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen.

Dat de bestreden beslissing dan ook op dit punt gebrekkig gemotiveerd is.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd³.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekers en hun kinderen reeds langdurig in België verblijven, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat hun aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt, dat verzoekers de Nederlandse taal spreken en werkwillig zijn, dat hun kinderen hier geboren zijn en school lopen, kortom dat verzoekers en hun kinderen geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekers werden aangehaald om hun verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op

de verschillende door de verzoekende partijen aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

Betreffende de door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangehaalde elementen van integratie (volledige integratie, opgebouwde vriendschapsrelaties, kennis van het Nederlands, een opgebouwd sociaal, financieel en materieel draagvlak en werkbereidheid), motiveert de verwerende partij dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, daar deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Betreffende het feit dat het oudste kind in België naar het buitengewoon onderwijs gaat, motiveert de verwerende partij dat dit niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid omdat de verzoekende partijen niet aantonen dat een aangepaste scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Ook het argument dat het kind enkel scholing in het Nederlands heeft gevolgd, kan volgens de verwerende partij niet weerhouden worden daar dit het gevolg is van de persoonlijke keuze van de verzoekende partijen om geen gevolg te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en de scholing van het kind verder te zetten vanuit illegaal verblijf en de verzoekende partijen niet aantonen dat het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de scholing in de taal van het land van herkomst. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing nalaat ook maar enige motivering te geven waarom bewijzen van zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen, noch dat de bestreden beslissing weigert rekening te houden met hun langdurig verblijf in België, hun integratie in de Belgische samenleving, hun kennis van het Nederlands, hun bereidheid tot werken in België en hun schoolgaande kinderen, alsook niet dat de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat de verwerende partij wel degelijk met de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen rekening heeft gehouden doch oordeelde dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Nu de verwerende partij concreet heeft gemotiveerd in het licht van de opgeworpen buitengewone omstandigheden en dit op een pertinente en draagkrachtige wijze en niet blijkt dat ten onrechte op bepaalde punten geen motivering is voorzien, kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de motivering een stereotype en eenvoudige formule betreft. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.4. In zoverre de verzoekende partijen de elementen van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhalen, dient de Raad op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. Met de loutere stelling dat zij en hun kinderen reeds langdurig ononderbroken in België verblijven, dat zij alles in het werk hebben gesteld om zich zo vlug mogelijk te integreren, dat hun kinderen in België geboren zijn en onafgebroken school lopen, dat zij hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met het schoolgaan van de kinderen, geen omstandigheid zou uitmaken die het voor hen bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst, zelfs tijdelijk, beperken zij zich aldus tot het herhalen van de door hen aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheden die dienen te verantwoorden waarom zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen in het buitenland, doch tonen zij hiermee op dit punt het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing niet aan.

3.5. De verzoekende partijen kunnen gevolgd worden waar zij aangeven dat de verwerende partij hun integratie en werkwillegheid in België niet betwist.

Echter betreffende de argumentatie van de verzoekende partijen dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en ten onrechte concludeert dat al deze elementen deel uitmaken van de fase van de gegrondheid van de aanvraag en lijkt te willen aangeven, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat deze elementen zowel de gegrondheid als de ontvankelijkheid bepalen, wijst de Raad er op dat het langdurig verblijf in België en

de daaruit volgende elementen van integratie elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partij in hun aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerden als buitengewone omstandigheid, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Overigens laten de verzoekende partijen na met hun betoog om *in concreto* aan te tonen dat de door hen aangehaalde elementen (integratie, verblijf, schoollopende kinderen, in België geboren kinderen, werkbereidheid) het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken. Door het enkel poneren dat zij de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, hun in België geboren en schoolgaande kinderen en hun wil om in België aan de slag te gaan, tonen zij niet aan dat het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden en de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het arrest van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst, heeft betrekking op een zeer specifieke vorm van integratie en tewerkstelling waarbij de Raad van State van mening was dat het ging om activiteiten van algemeen belang, waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen zou aanleiding gegeven hebben tot het verbreken van engagementen die reeds genomen waren ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De Raad van State bevestigde eveneens dat het feit goed geïntegreerd te zijn in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar het herkomstland teneinde de verblijfsmachtiging aan te vragen. *In casu* echter hebben de verzoekende partijen geenszins aangetoond dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland, het verbreken van engagementen van algemeen belang zou inhouden.

De verzoekende partijen betogen dat hen geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst. De Raad merkt op dat dit argument door de verzoekende partijen niet werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid in hun aanvraag van 27 maart 2014, zodat de verwerende partij dit element niet in zijn beoordeling kon betrekken.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partijen maken alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kunnen zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin. Gelet op de voorgaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen ook niet dienstig voorhouden dat de door hen aangehaalde elementen om hun verblijf te regulariseren genegeerd werden.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

3.7. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis, tweede lid van de Grondwet.

Zij zetten hun tweede middel als volgt uiteen:

“Overeenkomstig het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag en het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet hebben de kinderen van verzoekers het recht gehoord te worden in elke aangelegenheid of (gerechtelijke of bestuurlijke) procedure die op hen betrekking heeft.

Dat een onontvankelijkheidsbeslissing wordt genomen zonder dat verzoekers kinderen voorafgaandelijk werd gehoord.

Dat het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft .

Verzoekster verwijzen dienaangaande naar het arrest dd. 29.05.2008 nr. 12070 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat art. 12 van het Kinderrechtenverdrag DIRECTE WERKING HEEFT.

Overigens is volgens het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Dat nergens uit de motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zou teweegbrengen niet alleen op pedagogisch maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer de kinderen, die toch geen enkele fout treft, ernstige schade zou lijden.

Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van de kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van het kind van verzoekers.”

3.8. Artikel 22bis van de Grondwet luidt als volgt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde het artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 op te nemen in de Grondwet, daar *“(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde”* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St. Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4*).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen”* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St. Senaat, nr. 3-265/3, 5*). De werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St. Senaat 2004-05, nr. 1501/001*). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek

van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging “*a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. [...] De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. [...] Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.*” (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St. Kamer 2007-08*, nr. 175/005, 29-33).

De Raad dient er dan ook op te wijzen dat de bepalingen van artikel 22bis van de Grondwet op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze bepalingen zijn immers geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die het bestuur of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen de rechtstreekse schending van deze bepalingen daarom niet dienstig inroepen.

3.9. Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partijen het verzoekschrift niet namens hun kinderen hebben ingediend en daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen, als vertegenwoordigers van hun kinderen, in de mogelijkheid waren om alle elementen, inclusief deze die betrekking hebben op de kinderen of deze door de kinderen zelf aangebracht, naar voren te brengen in hun aanvraag. De verzoekende partijen tonen voorts nergens aan welke elementen, naast de elementen die reeds naar voren werden gebracht in de aanvraag, hun kinderen naar voren hadden willen brengen.

3.10. In zoverre de verzoekende partijen stellen dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door de verwerende partij het minste onderzoek werd gewijd aan de mogelijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zou teweegbrengen niet alleen op pedagogisch maar ook op menselijk vlak, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden wijzen op het schoollopen van de oudste twee kinderen. Dienaangaande stellen zij dat hun oudste kind sinds 2007 naar school gaat, dat hij, gelet op de medische problematiek, buitengewoon lager onderwijs in België volgt. Daarnaast wijzen zij er op dat hun kinderen in België geboren werden, dat zij enkel het Nederlands als onderwijstaal kregen en dat het moeilijk te verantwoorden is dat hun schoolgaande kinderen hun onderwijs in België moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen. In hetzelfde onderdeel stellen de verzoekende partijen concluderend dat een terugkeer van hun kinderen naar hun land van herkomst ernstige psychologische, pedagogische en emotionele schade zal berokkenen. De Raad stelt vast dat de ingeroepen elementen, waaruit de verzoekende partij lijken af te leiden dat een terugkeer psychologische, pedagogische en emotionele schade zal berokkenen, door de verwerende partij in ogenschouw genomen werden doch niet aanvaard werden als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij maken niet aannemelijk dat de desbetreffende motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Voorts wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen nalaten aan te geven welke wettelijke bepaling dergelijk onderzoek zou vereisen in hoofde van de verwerende partij bij het onderzoek naar het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen beoordeeld worden.

3.11. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.12. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER